

Quo vadis 1-2

2006/2007

Časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov

OBSAH

Živíóóóóóóó	2
Svedomie	2
Adonai Fest	3
Tak nám vyleteli z hniezda...	4
Maturita - brutalita	5
Mučeníci známi aj v....	6
Keď múzy kopú...	7
Interview	10
Človek ľudských srdc	12
Navždy sa zachová	14
Stredovek,novovek ...	16
Vrátila sa móda...	18
Neubránili sme sa slzám	20
Zahrajme im (sebe) pre radosť	22
Záver vynieva ako...	24
Zamyslenie...	26
Hor sa do snehu	28
Večer zábavy a tanca	30
Tichý zabíjak	32
Náš nový hosť	33
Hovor, čo cítiš	34
Najvyhľadávanejší kút na škole	36
Sladký bozk čokolády	37
Vlastná tvorba	38
Vedeli ste?	41
16 dôvodov, prečo ...	42
Tu sú ftipy	42
Výroky	43
Neodháňajte motýľa	44

Máte radi rozprávky? Ja som z nich už síce trocha vyrástla, ale nemôžem poprieť, že so mnou kráčajú až dodnes.

Kto by nepoznal populárne Popoluškine oriešky. Na počiatku bola len skromná túžba, no v troch navonok obyčajných orieškoch sa skrývajú neobyčajné dievčenské sny...

A podobne je to aj s nami, s novou redakčnou radou. Pravdu povediac, podujali sme sa rozlúsknuť poriadne tvrdý oriešok, keď sme časopis prevzali do svojich rúk, ale máme nejaké „skromné“ predstavy, ktoré sa budeme snažiť čo najskôr zrealizovať a myslím, že sa už teraz máte na čo tešiť!

A zaujímalo by vás, kto sme to „MY“? Tak tu nás máte:

E-mail: gymnazium@gkmke.sk

Náklad: 750 ks

Cena: 20 Sk

Uzávierka: 18.4.2007

Úvodnú ceremóniu máme za sebou. Čo na nás hovoríte? Alebo radšej nevravte nič. Vaše dojmy a pripomienky si radi prevezmeme osobne na chodbách školy alebo nám pošlite mail na adresu: redakcnarada@gmail.com

A na záver, predtým, než sa pustíte do otáčania strán, dovoľte jednu malú poznámku: keď zdoláte aj tú poslednú bodku, máte za sebou celkom pozoruhodný výkon – presne 44 strán, samozrejme, ak ste to neflákali a venovali pozornosť aj obálke a nevyhnutne informačným plochám. Blahoželáme!

A teraz hor sa do čítania !

Živíoooooooooooooooooooo!

Drahý spolumučeník!

Ako sa tak na Teba pozerám, nevyzeráš veľmi k svetu. Len sa mučíš a mučíš, mračíš a opäť mučíš... a vôbec nebadáš, aké veľké veci Ti unikajú rovno pod nosom.

Myslím, že by si sa mal konečne nad sebou zamyslieť! Zastav sa a pripí si so mnou! Pýtaš sa: „Čo oslavujeme?“ To nemyslíš vážne, no predsa PIATE NARODENINY našej školy, vari si zabudol? Jasně, to si celý Ty, hlava pomazaná...

Uvedomuješ si vôbec, koľko toho naša škola doteraz prežila? Nuž, zdá sa, že Ti to budem musieť pripomenúť. Veru, poviem Ti, že zo začiatku to nebolo „žiaden med lízat“. Problémov bolo vždy pozhnane. Neskôr však prišli naše prvé úspechy a ocenenia, a to už bolo iné „café“. Prvé stužkové slávnosti spolu s prvou maturou v dejinách školy boli už len „čerešničkou na torte“.

Tak čo? Súhlasíš so mnou, že toto všetko je naozaj perfektný dôvod na oslavu? Čo ešte treba dodať na záver? Hádam len: VŠETKO NAJLEPŠIE, MILÁ ŠKOLA!

>>Veverička<<

S v e d o m i e

Je zima. Vločky tancujú vo vzduchu, pomaly a ticho padajú na zem. Blíži sa polrok. Zamyslená kráčam domov, keď sa tu zrazu ozve uštipačný hlas a vraví:

- Polrok je tu, polrok je tu a tebe hrozí trojka z matiky ...

- Kto si? – spýtala som sa celá prekvapená.

- To som ja, svedomie – a odteraz ťa budem hrýzť, - odpovedal ten istý hlas.

- A prečo si sa neozvalo skôr, prečo ma chceš hrýzť až teraz? Nestačí ti, že ma bolí zub? – skríkla som naň.

- Ale ja som dúfalo, dúfalo, že sa prihlásiš. Koľkokrát si ty zodvihla na hodine matiky ruku, há? Priznaj sa, ty niktoš, ty bojko, ty, ty ... – pokračovalo svedomie a vyberalo mi tie najrozličnejšie nadávky.

- Keby si len vedelo, ako ťažko je prihlásiť sa, - začala som pokorným hlasom. Myslíš si, že som nechcela? ... Len ... som nejako strácala odvalu, chýbalo mi niečo, niečo ako ...

- Čo mi to vlastne chýbalo? – spýtala som sa sama seba.

Odvtedy ma každý deň hryzie a ja si dávam záväzok, že v druhom polroku sa určite prihlásim. Ak mi však nebude chýbať „s v e d o m i e“.

>>redakčná rada<<

Adonai Fest

Všetko sa začalo v jedno „obyčajné“ jesenné ráno. Alebo už dávno predtým? Poďme však pekne po poriadku. „Festík“ gospelových piesní sa konal na košickom sídlisku KVP. Ochrannú ruku nad zdarným priebehom držal primátor mesta Košice Ing. František KNAPÍK v spolupráci s Mestskou časťou Košice - Sídlisko KVP a pomohli i viacerí sponzori. Každý z organizátorov prispel rukou k dielu. Vlastne ORGANIZÁTOR bol len jeden, ale pomocníkov veľa!

O to, aby sa Adonai fest vydaril, sa postaralo množstvo ľudí či už celebrowaním sv. omše, alebo inými „drobnosťami“, bez ktorých by to nebolo O.K. Sv. omša, ktorou sa festival začal, vyčarila pravú adonafestovskú atmosféru.

Veď „všetko čo dýcha, nech chváli Pána“. Pravý dôvod bol niekde „tam“ na nebesiach vo vyššej dimenzii. Pre niekoho nepodstatné veci, no pre mnohých ZMYSEL ŽIVOTA...

Minúta s minútou si podávali ruky a na javisku sa striedali rôzne hudobné telesá, ktoré prinášali úsmev na tváre ľudí... Vynaliezavých moderátorov neprekvapila žiadna nepredvídaná situácia a svoju úlohu zvládli bravúrne. Pre najväčších hladošov bol pripravený chutný gulášik a vychladená kofola za symbolickú cenu.

Nechýbala zábava, spev, tanec a radosť. Všetci sme si užívali krásny sobotňajší deň. Postupne sa zvečierilo a „každá romantická dušička“ čakala na fešákov z Heaven a Shore. A dočkali sme sa! Už prvé melódie nenechali nikoho bez pohybu. Celodenné stretnutie sme zakončili krátkou adorkou, na ktorej sme si poniektorí aj poľnukali : (.

Na tomto festivale som si skutočne uvedomila, že túžba žiť s Pánom by

mala byť aj vďaka takýmto perfektným udalostiam, akým bol ADONAI, oveľa väčšia a úprimnejšia.

>>Bodka<<

TAK NÁM VYLETELI Z HNIEZDA :C

Ani sme sa nenazdali a uplynul rok odo dňa, keď útulné chodby opustili prví maturanti nášho gymnázia. Odišli, nechali spomienky a veľa dobre odvedenej a poctivej práce.

Konečne! Konečne je v našej kolosálnej budove viac životného priestoru, viac vzduchu, viac.... Keďže súčasná situácia s nedostatkom kyslíka na škole bola neúnosná, rozhodlo sa, že dve triedy našich štvrtáčikov sa s vlajkami vztýčenými vysoko nad palubou svojich vedomostí budú porúčať do temných vôd maturitných skúšok.

Dostalo sa mi veľkej cti, keď ich môžem slovom v mene všetkých, ktorí ste s nimi zdieľali nejaký ten rôčik spoločnú chodbu, odprevadiť. Keď im môžem zaželať v ďalšom, napoly dospeláckom a napoly stále študentskom živote veľa šťastia a úspechov. A keď si na nich zároveň môžem spomenúť.

Pamätám sa, ako nás vystrašene vítali. A akí boli pri tom vtedy zlatí. Plné líčka, veľké oči, vyplazený jazyk. A na konci... statný junák, driečna deva:) . Prvé roky to veru nemali ľahké. Ja osobne si nedokážem predstaviť, aké to boli časy, keď boli oni jedinými žiakmi mladučkého novovzniknutého gymnázia. Žiadne mladšie ba ani staršie ročníky a už vôbec vlastná budova.

Keďže som za tri roky môjho „pochybného“ pôsobenia na tejto škole zaregistroval len zopár odpadlíkov, považujem to za celkom úspešný ročník mladých, práce a ďalšieho vzdelávania chtivých ľudí.

Na vás bude každý človek srdcom, dušou či nohou spojený s našou školou spomínať ako na prvých. Najlepších. Najšikovnejších. Ako na tých najlepších spolužiakov. Nezáleží na tom, že to možno nie je pravda. Tešte sa nie z toho, že ste boli prví, ale že ste prví a navždy nimi budete.

Premilí naši ex- maturanti. V mene všetkých študentov gymnázia sv. košických mučeníkov vám prajem horu vedomostí, na ktoré si budete schopní spomenúť, dve hory šťastia, ktoré nevyhnutne na vysokej škole potrebujete a jednu malú spomienočku na vašich síce mladších, ale predsa statočne bojujúcich, spolužiakov. Sme radi, že sme vás spoznali a poznali.

>>Rovinka<<

Maturita - brutalita?

Hurááá, hurááá, o chvíľu je tu matura! A terajšej 4. A a 4. B sa tak ako aj nám (bývalým štvrtákom) pred rokom nechce tĺcť do hlavy Kollárovu Slávy dceru, Gavlovičovú Valaskú školu či opornú sústavu človeka alebo konverzačné témy z nemčiny a angličtiny...

Milí maturanti, cítite zúfalstvo a beznádej? Máte pocit, že to nezvládnete a až september je zárukou úspešnej maturitnej skúšky? Uist'ujem vás, že len málokto, kto nosí zelenú stužku, takéto obavy nemá. Zahod'te pesimizmus! Keď sme to zvládli my, musíte to prežiť i vy. Neriad'te sa však slovným spojením maturita - formalita, pretože niečo predsa len vedieť treba.

Skúste sa vžiť do kože minuloročných maturantov. Na rozdiel od vás sme to mali oveľa ťažšie, veď sme mali jeden predmet navyše. Časy a pravidlá sa síce menia, ale strach ostáva v deň „D“ rovnaký. Ak vás zelený stôl vyľaká natoľko, že dostanete „okno“, nevzdávajte sa. Nemlčte, hovorte a hovorte, ale aspoň trochu k veci. A ešte dobrá rada – večer pred maturitnou skúškou je už zbytočné sa učiť. Radšej sa do ružova vyspíte, nech ste plní energie a myšlienok počas vami dlho očakávaných chvíľ.

Skúsili ste si už predstaviť slastný pocit, že budete čerstvo zmaturovaní a budete mať najdlhšie prázdniny vo svojom živote? Pre mňa to bolo dostatočným študijným impulzom a verím, že i pre vás.

Bývalí štvrtáci, tak ako aj vaši profesori, vám budú silno držať palce. Tak ich nesklamte!!!

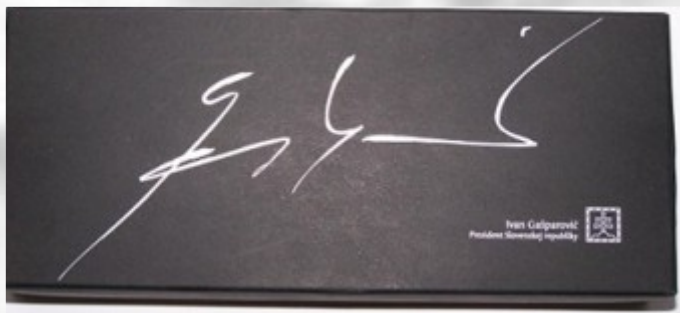
>>Danka Tometzová (ex- študentka)<<

Mučeníci známi aj v kancelárii prezidenta SR

Už niekoľko rokov sa študenti nášho gymnázia úspešne zúčastňujú celoštátnej súťaže s medzinárodnou účasťou „Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko“. Posledný ročník sa niesol v rámci Cyrilo-metodských dní slovenského písomníctva a kultúry a pri príležitosti 210. výročia narodenia Mateja Hrebendu, 200. výročia narodenia a 140. výročia úmrtia Karola Kuzmányho, 110. výročia narodenia Jozefa Cigera Hronského, 105. výročia narodenia Ľuda Ondrejova a 70. výročia narodenia Vincenta Šikulu (ešteže ich máme toľko.....aspoň je vždy, čo oslavovať).

Študent Pavol Kacvinský (4. B) sa už po druhýkrát vrátil z tejto súťaže ocenený. Najprv získal Hlavnú cenu a v ďalšom ročníku mu patrila Cena poroty (pozn. red.: Neudeľuje sa 1., 2., 3. miesto). Prebojovať sa na popredné miesta veru nie je ľahké, keďže sa tejto súťaže každoročne zúčastňujú študenti z celého Slovenska, ba aj zo zahraničia, a to vždy v hojnom počte. Vyhodnotenie súťaže sa uskutočňuje v Nových Zámkoch, kde je vždy super atmosféra, ktorej predchádza strastiplné cestovanie. Záštitu nad slávnostným vyhodnotením 14. ročníka prevzal prezident Slovenskej republiky Ivan Gašparovič. Študenta Paľa Kacvinského čakalo veľké prekvapenie. Okrem Ceny poroty získal aj Cenu prezidenta SR. Veronika Pavlovská (4. A) získala Čestné uznanie.

Cenu prezidenta republiky Pavlovi Kacvinskému venuje:

>>redakčná rada<<

Ked' múzy kopú...

Pri pohľade na ceruzku a notes vás svrbí ruka. V hlave vám víria kadejaké myšlienky. Ani neviete ako a zrazu stojíte uprostred krajiny snov. Poskladaná zo slov vám nad hlavami žiari pestrofarebná dúha. Králiky spievajú, srnky sa dorozumievajú morzeovkou a za každodennými slovami mamy hľadáte zložité metafory... Je to jasné. Radíte sa do zvláštnej, takmer vymierajúcej, kategórie študentov. Ste literárne talenty. Odkiaľ to vieme? V našej redakčnej rade sme totiž rovnako „struhnutí“(-), umelca cítime po pachu :-). Ale na škole je nás takých viac.

Keď som sa rozprávala s Veronikou Pavlovskou a Paľom Kacvinským, tvrdili, „že sú ako iní, obyčajní“. My však vieme svoje. V rozhovore s nimi som sa dozvedela nielen o náročnej osemhodinovej ceste do Nových Zámkov, ktorú strávili vo vlaku v spoločnosti pani profesorky H. Čižmárovej, ale prezradili mi aj o chutnej večeri v modrom salóniku, bohatom kultúrnom programe a slávnostnom vyhodnotení (Veronika – celoslovenská súťaž: Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko – Čestné uznanie. Paľo – celoslovenská súťaž: Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko – Hlavná cena poroty a Cena prezidenta SR). Rodný jazyk sa učíme a máme učiť celý život. V každodennej náhlivosti to však pričasto vypadáva z pamäti. Z mnohofarebného slovníka slovenčiny narýchlo vytrhávame väčšinou najsivšie, najošuchanejšie slová, i tie ešte ledabolo vyslovené, tie, čo sa akosi vysypú samy. Naši študenti si v tejto súťaži pokojne sadli a ako dávni majstri maľovali – svojou rečou – ďalší dosiaľ neznámy obraz Slovenska. Farbami drahšími ako najvzácnejšia modrá zo starých planét. Maľovali vidiacim srdcom...

Rozhovor s Veronikou a Paľom nech je pre vás malou inšpiráciou. Nech po prečítaní nasledujúcich riadkov nájdete v sebe trošku odvahy, aby sa básne ukryté v spodnej zásuvke vášho stolíka, možno už o chvíľu vyhrievali na stole porotcu literárnej súťaže, na výslni či na stránkach nášho školského časopisu :-).

Paľo: Hneď v úvode chcem podotknúť, že sa nepovažujem za žiadneho talentovaného umelca. To, že som získal niekoľko ocenení za literárnu tvorbu pre mňa neznamená, že som niečo extra. Píšem preto, lebo ma to baví a dokážem si pri tvorbe dokonale vybiť energiu.

Nepamätám sa na alfu môjho písania, ale viem, že moja prvá uverejnená

práca bola satirická báseň, ktorú odoslala moja kamarátka do časopisu Rebrík. Neskôr som pomáhal mame pri písaní príhovorov na rôzne kultúrne podujatia...

Veľkým prekvapením pre mňa bolo ocenenie prezidentom Slovenskej republiky za báseň Modlitba za Slovensko. Úprimne sa priznám, že najväčším kritikom mojich prác som ja sám. Vážim si každý svoj úspech. Nemôžem o sebe povedať, že píšem len poéziu alebo len prózu. Získal som ocenenia za poéziu i za prozaické diela. Najviac ma však naplňa písanie dramatických hier. Človek tak dokáže na vlastné oči vidieť svoje myšlienky vyjadrené hercami. Niekoľko mojich hier bolo zahraničných a poteší ma, keď dokážu divákovi pohnúť a zanechať v ňom nejaký odkaz.

Najväčším ocenením tvorby je pre mňa zaiste pochvala od jednoduchých ľudí, ktorí chápu, čo píšem. A myslím si, že pre každého autora je podstatné, aby písal objektívne a hlavne zrozumiteľne pre čitateľa. Osobne chcem pokračovať v písaní. Snáď, keď sa pominiem, zostanem živý v myšlienkach ľudí práve cez literatúru.

Veronika: Hoci od malička rada píšem slohy, s vlastnou tvorbou som začala až minulý rok. Slohové práce mi na hodinách slovenčiny nikdy nespôsobovali ťažkosti, nemala som však nikoho, kto by ma nejakým spôsobom usmernil, kto by mi poradil. V treťom ročníku sa to zmenilo vďaka pani profesorky Helene Čižmárovej. S jej pomocou som sa zapojila do súťaže Prečo mám rád (a) slovenčinu, prečo mám rád (a) Slovensko.

Keďže to bol prvý článok, ktorý cestoval ďalej ako pred katedru, vôbec som nečakala, že bude mať úspech. Netajím sa tým, že mi výhra urobila radosť. Zároveň ma motivovala poslať svoje práce aj do tohtoročnej súťaže.

Keďže sa blížila maturity, času mám síce málo, ale s písaním určite neprestanem. Ostáva len čakať na správnu chvíľu, ktorá prinesie zmysluplné myšlienky. Mojou inšpiráciou sú témy z každodenného života. Veci dôležitejšie aj menej podstatné, jednoducho tie, ktoré tvoria môj život. Niekedy je to ťažké, ale snažím sa zapisovať si myšlienky hneď, keď sa vo mne prebúdza fantázia. Momentálne čakám, kým ma jej vlny opäť vtiahnu do víru slovíčok, obrazov a snov .

Nechajte sa vtiahnuť i vy, veľa šťastia!

>>Yvette - zoe<<

INTERVIEW

Katka Porvazníková – mladá, energická, vždy usmievavá blondína, ktorú si pamätá najmä „staršia generácia“ našej školy, má obdivuhodný tanečný talent. Aj napriek tomu, že už našu školu nenavštevuje, predsa ju môžeme zazrieť na významných kultúrnych školských podujatiach, kde predvádza bezchybné tanečné kreácie.

*** Katka, určite ťa nikto na našej škole neprehliadol. Tancovala si na nejednej imatrikulačke či školskej akcii aj so svojím tanečníkom a tvoj tanec zaujal rovnako profesorov ako študentov. Od akého veku sa venuješ tancu a ako si sa vôbec k nemu dostala?**

Tancu sa venujem od svojich dvanástich rokov, teda začala som v šiestej triede na základnej škole. Dostala som sa k nemu vďaka mojim kamarátkam.

*** Prečo si si vybrala práve spoločenské tance? Nelákal ťa nikdy nejaký iný žáner?**

Spoločenskému tancu som sa chcela venovať od mala, ale vždy bol problém s chlapcami, ktorých bolo málo. Vždy sa mi páčili šaty partneriek a celkový dojem páru. Nakoniec sa mi sen aj splnil a tancu sa venujem už deviaty rok. Okrem spoločenského tanca ma lákal aj rock – and – roll a moderné tance.

*** Ako často mávaš tréningy? Máš čas popri škole a tréningoch aj na relax?**

Tréningy mávam štyrikrát a v období prípravy na súťaž aj päťkrát do týždňa. Nie vždy je to jednoduché, keďže študujem na dvoch školách. Na relax mi veľa času nezostáva, a tak relaxujem v noci v posteli alebo v zime aktívne na lyžiach.

*** Bolo obdobie, keď si mala tanca plné zuby a uvažovala si s ním skončiť?**

Priznám sa, takéto obdobie bolo. Nastalo hlavne vtedy, keď prišiel čas akejsi stagnácie. Mala som pocit, že aj napriek tvrdým tréningom sa nič v tanci nezlepšuje. Ako náhle toto obdobie prešlo, prešli aj moje myšlienky skončiť s tancom. Ale aj napriek slabému zapochybovaniu som sa nevzdávala a šla za svojím cieľom.

*** Ako vychádzaš so svojim tanečným partnerom?**

Momentálne spolu vychádzame dobre. Boli však aj obdobia, kedy sme sa jeden na druhého ani nepozreli a medzi nami to poriadne „vrelo“. Ale myslím, že pritom ako často sa vidíme, je občas takáto ponorková choroba v poriadku, pokiaľ to v zlom neovplyvňuje naše tanečné výkony.

*** Kde všade si už svoj tanec prezentovala a aké úspechy máš na svojom konte?**

Svoj tanec reprezentujem hlavne na súťažiach po všetkých kútoch Slovenska, ale taktiež by ste ma mohli nájsť počas plesovej sezóny na nejakom z košických plesov. Čo sa týka úspechov, je ich viac: niekoľko prvých miest, ale aj časté obsadzovanie pozícií vo finále, čo je tiež určitý úspech. Za svoj osobný úspech považujem to, že som sa pretancovala až do najvyššej výkonnostnej kategórie.

*** Na svojich vystúpeniach máš vždy nádherné šaty. Predovšetkým dievčatá určite zaujíma, či si ich kupuješ, alebo si ich nechávaš šiť?**

Spočiatku, keď som bola začínajúca tanečnica, som si šaty kupovala od skúsenejších kamarátok. Tak ako som v tanci rástla, tak rástli aj moje nároky na šaty a začala som uprednostňovať šitie. Šaty dávam šiť dievčatám, ktoré sa špecializujú na šitie takýchto typov šiat, keďže nejde o obyčajné šaty. No a nakoniec ich už sama vyzdobím swarovskými kamienkami, flitrami či korálikmi podľa potreby.

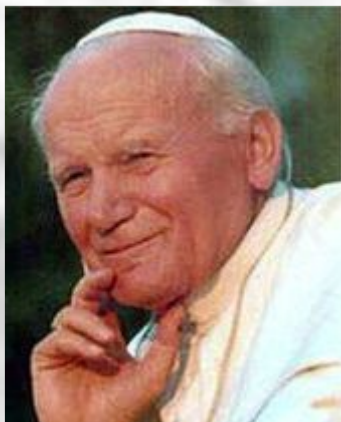
*** Máš nejaký tanečný vzor?**

Mojím tanečným vzorom v latinsko-americký tancoch je pár, viacnásobný víťaz majstrovstiev sveta na profesionálnej úrovni, Brian Watson s Carmen z Nemecka. V štandardných tancoch obdivujem mojich trénerov, viacnásobných majstrov Slovenskej republiky, Jozefa Kovácsa s manželkou Michaelou.

*** Katke ďakujeme za rozhovor a celá naša redakcia (myslím, že aj celá naša škola) jej želá veľa úspechov, a to nielen v tanci.**

>>D. Tometzová (ex-študentka) <<

Človek „ľudských srdc“

Básnik, teológ, misionár, turista i herec. Mal popularitu, no nikdy nestrácal pokoru, obklopený bohatstvom žil v skromnosti. Človek fyzickej krásy, no vždy myslel na telesne postihnutých. Prihovárал sa svetu jednoduchou abecedou lásky, naučil nás premenám života, pohľadu z očí do očí, utrpeniu i smrti.

Svetu sa ukazoval v znamení protirečenia: úbohý i mocný, ponížený i odsudzovaný, oslavovaný i opovrhovaný. My všetci sme sledovali tohto muža, rozprávali sme o ňom, roznášali sme ozvenu jeho slova a často sme ho aj súdili...

2. apríla 2005 o 21:37 v tichosti, obklopený miliónmi ľudí, ktorí si ho vážili, ukončil svoje poslanie na Zemi. KAROL WOJTYŁA.

Vráťte sa spolu so mnou v spomienkach ku dňom 4. - 5.5. 2006. Pýtate sa, čo majú spoločné tieto dátumy s osobou Jána Pavla II.? Už ste zabudli? Práve v týchto dňoch, pri príležitosti 1. výročia úmrtia tohto veľkého človeka, pripravili niektorí žiaci našej školy pod vedením p.p. H. Čižmárovej dvojždňovú akadémiu o Karolovi Wojtyłovi.

Rodinná atmosféra, sprevádzaná spevom a krátkymi, no výstižnými úsekmi zo života dieťaťa, študenta, kňaza, poľského biskupa a neskôr rímskeho pápeža bola bezpochyby nezabudnuteľným zážitkom pre všetkých, ktorí si Jána Pavla II. vážili nielen ako človeka, ale v prvom rade ako pápeža, ktorý sa dotkol miliónov ľudských srdc a svojím životom položil pečať na všetko to, čo hlásal a konal.

„Keď sa Pán ujme v srdci, je jak kvet, túžiaci po slnečnej žiare.

Nuž, plyň, lúč, z hlbín dňa, čo rozum nepochopil hneď
a na môj breh sa opri, buďme v páre.

Pokloň sa, srdce, skloň sa, slnko, za pobrežný prah,
keď hĺbka očí v hmle sa úži
nad kvetom, ktorý nie je na dosah,
nad jednou z ruží...!“

Sv. otec, ďakujeme ti za tvoju lásku, za príklad vernosti aj v utrpení.
Ďakujeme Bohu za pápeža, ktorý otvoril dvere našich srdiec a naučil nás nebáť sa.
Odišiel ako Boží služobník pred trón Nebeského Otca, aby vzdal hold
Najvyššiemu, no my nezabudneme!

>>Miki<<

Navždy sa zachová

Prišli sme, zapózovali, zatancovali a voľačo vypili. Pomerne veľa sme pojedli, potom sme znova pózovali a tancovali. A tak to pokračovalo celý večer až do tretej rána, keď sme naposledy zapózovali už len triednej nastupujúcej do taxíka, ktorý ju viezol v ústrety temnej noci. My sme opäť voľačo vypili, zatancovali... Vracali sme sa domov, keď už bol deň v plnom prúde.

Pravdepodobne by ma polovica mojej triedy, za tento dosť stručný opis ich životne dôležitej udalosti, dokázala zlynčovať a postaviť pred vojenský súd. Ani by som sa im nečudoval, veď ja som dostal veľkú zásobu spoločenského bontónu a dobrých stolovacích návykov. Prvá z väčších spoločenských akcií, ktorých som sa zúčastnil, bola pre mňa o to výnimočnejšia, že som sa na všetko pozeral s akýmsi nadhľadom. Nemám na mysli to,

že mi väčšina prítomných siahala maximálne po moje špicaté očné zuby, ale že som sa ako moderátor (kto si chce

doľamať jazyk tak konferenciér) díval na všetko „okom kamery“. Síce som dej priamo či nepriamo ovplyvňoval tým, čo som povedal či spravil (aj keď naozaj netuším do akej miery), ale takisto som mohol sledovať, ako sa pani riaditeľka pri učiteľskom stole smeje. Môjmu zraku neušiel ani prípitok rodičov pripájajúcich si na zdravie svojich detí. Priali si všetko najlepšie, vyťahovali spomienky na to, akí sme boli „malí, zlatí“ a všetky úžasne sladké a od srdca myslené rodičovské frázičky za roky usilovnej praxe nacvičené do posledného výdychu a bodky na konci každej jednej vety. Mohol som sledovať čašníkov, ktorí si dávali znamenia, čo sa kde má doniesť, čo odnieť, kde sa čo vylialo, kde je potrebné doplniť zásoby. Trmavrma, chaos, pátos, mravenisko osudov, ktorých spájala jedna myšlienka - odprevadiť mladých na ťažkú cestu maturitnú. Už nikdy viac flámy ako na strednej. (Budú ešte väčšie :-)) Už nikdy viac flákanie sa s kamošmi z ulice. Teraz už len spolubývajúci na intrákoch a spolužiaci v mestách. Už nikdy viac

každodenné „drilovanie“. Vysoká bude o Himalájach kníh, Karpatoch vedomostí a Kordilleroch skúseností. Nikdy viac stredná tak, ako sme ju prežili.

Preto sme naplno využili príležitosť zabaviť sa tak, ako to len naše chodiace, trávacie a rozumové aparáty dovolili. Ani raz za tri roky, počas ktorých sa deň čo deň stretávam s tými istými ľuďmi v nevelkej miestnosti s dosť gigantickými oknami, som svojich spolužiakov nevidel tak šťastných. Sršal z nich optimizmus a radosť z prežívaných okamihov. Nikto nestál, nikto nebol ticho v kúte a nezaoberal sa iba sebou. Všetci sme sa navzájom zabávali, podaktorí zabávali viacej duší naraz. Toto bremeno je znakom ich duševnej vyzretosti, tak im vzdajme hold.

Nebudem opisovať obrad stužkovania, ani to, ako sme vystrájali pri našich scénkach a že sme každou sekundou objavovali nové a nové herecké talenty. Mám na to hneď tri dôvody. Po prvé, určite všetci ceremoniál stužkovej slávnosti poznáte lepšie ako ja, a to som sa ho už zúčastnil. Po druhé, nemám k dispozícii malý lesík, ktorý by zásoboval strany a strany potrebné na opísanie každého jedného príjemného okamihu (a bolo ich ako kvapiek vody v mori). No a po tretie, nie je dôležité, čo sme zažili, ale s akým veľkým úsmevom a dobrým pocitom na srdci sme to prežívali.

Snáď ma za to nik z mojej triedy nezlyňuje :-)

A na záver poznámočka pre tých, ktorí uvažujú už teraz o tom, že sa stužkovej v spoločnosti svojej triedy a rodičov nezúčastnia. Len toľko : „Vaša chyba!“

>>Rovinka<<

Stredovek, novovek a pištiaci transvestita

„Králi sú a budú. Tak to bolo, je a vždy bude, pokiaľ ja a moja šľachtická česť budú na tomto svete !“

„Ale, otče môj drahý, veď ste už tri storočia pod zemou... „ Hneď po prvej vete som si pomyslel, že toto predstavenie nebude jedným suchým, dvojhodinovým recitovaním bezchybne naučených textov, póz a postáv, ktoré herecký zbor našťudoval len preto, aby si odbavil svoje herecké „povinnosti“. Aj keď

Neveľká sála Malej scény Štátneho divadla v Košiciach spĺňa do bodky, ako hádam žiadne iné divadlo na Slovensku, parametre komorného divadielka, ktoré dýcha svojim nezameniteľným šarmom na každého, kto sa príjemne uvelebí v jeho pohodlných kreslách a na vlne umenie sa nechá unášať až dovtedy, pokiaľ si nepovie: „Uff, musím prísť zas!“

Niektó by si mohol povedať, že veľké divadlá sú pre veľké hry, veľké kulisy, veľa ľudí a pre veľké herecké hviezdy. Určite je tomu tak, avšak nielen v kolosoch, aké sú po celom svete, sa dá odohrať kvalitné predstavenie, ktoré pobaví, poučí a umožní žiakom uliať sa zo školského vyučovania. Našťastie, aj do malých sál sa zmestí škola veľkých osobností, ktoré si mohli v podaní úžasných hercov vychutnať predstavenie s názvom Tanec nad plačom. Skupinka šľachticov, uväznených v knižnici starého kaštieľa na svojich nevкусných obrazoch, sa jedného dňa či noci prebudí do krutého rána alebo večera, kde sa musia rozhodnúť spory „portrétov“. Otec so synom, obidvaja verní kráľovi až za hrob, nevedia sa zhodnúť na tom, či v dnešnej dobe, o ktorej nikto nemá ani tušenie, hoci sa môže zdať, že pragmatickejšia, a určite aj logickejšia pohľad na svet má syn Richarda, kniežaťa s 20 titulmi, žije ešte kráľ? A ak áno, je naozaj tým neohrozeným panovníkom z vôle božej vládnuci nad svojim kráľovstvom? Má dnešný svet ešte niekoho, koho nasleduje, kto vie, čo je preňho najlepšie, správne ? Trošku sci-fi, ale predsa sa šľachtici rozhodnú bližšie pozrieť na zúbok vonkajšiemu svetu.

A ak niekto pochybuje, že od tohto bodu sa táto hra mohla vyvinúť v niečo iné ako v komédiu, nech si dá vyšetriť červené krvinky. Najskôr sa mu rozpadávajú. Bizarné situácie sa striedali s umom hercov, ktorí svoje monológy, často siahodlhé,

nezmyselné, povedzme archaické rozpravy o nesmrteľnosti chrústa, končili vecou jednoduchou, ktorú však šľachtic nemôže hľadať v slovese či podstatnom mene. Musí na to v hlave v priebehu dvadsiaticich sekúnd zostrojiť baladu. Naopak strohosť, neohrabanosť a často aj hlúposť, s akou sa so vznešenou spoločnosťou rozprávali „novodobí šľachtici“, navodili dojem nevzdelanosti dnešného sveta. Každý si zámer autora tejto hry musí vysvetliť po svojom. Určite sa v tejto hre, aj keď ju môžeme smelo nazvať situačnou divadelnou hrou s množstvom gagov, dá nájsť množstvo modelových situácií, ktorým sa človek výchovou môže vyhnúť, ale aj múdrostí do života. A kto nie je natoľko cvoknutý, aby v pobežovaní chlapa navlečeného do tesných šiat a pančucháčov hľadal kameň mudrcov, odniesol si aspoň z divadla zážitok, umocňovaný hudbou, spevom a kulisami, ktoré dodávali tejto hre nezabudnuteľný ráz a charakter.

Hre sa dá vyčítať len veľmi málo. Snáď zvládnutie niektorých replík mohlo byť lepšie, ja by som však nezvládol naučiť sa čo i len polovicu, preto účinkujúcim všetka česť a sláva!

Určite ste nakopnutí na ďalšie predstavenie, chcete odteraz už len formou vizuálnou prijímať umenie a rozvíjať svoje mozgy nad charaktermi postáv v divadlách a hrách. Tak hor sa! Útokom zoberme učiteľský zbor, najprv sa mu poďakujeme a potom poprosme o ďalšie predstavenie. Uvidíme, čo z toho bude...

>>Rovinka<<

Vrátila sa móda sedemdesiatych rokov?

Sedemdesiate roky. Nevieť ako vy, ale ja si v spojení s týmto obdobím spomeniem na nezabudnuteľnú Pomádu a na kultový muzikál Rebelové s Johnom Travoltom v hlavnej úlohe.

Geniálny nápad ešte geniálnejších tretiakov :-) nás preniesol do minulosti. Vrátili sme sa do sedemdesiatych rokov. Naša jedáleň sa v priebehu niekoľkých hodín zmenila na sálu plnú farieb, hudby, ale predovšetkým spomienok na čas dávno minulý. Štýl, hudbu a atmosféru „starých dobrých čias“ bolo cítiť z každého miesta. Bodky, kvietky, biele ponožky, natupirované vlasy a ešte všeličo iné. Tak sa dá charakterizovať imatrikulácia prvákov, ktorú „spískali“ žiaci oboch tried tretieho ročníka dňa 16. novembra 2006. Ako sa dalo čakať, najmladší mučeníci boli úspešne prijatí do Cechu mučeníckeho zložením slávnostnej prisahy. S hrdosťou môžeme povedať, že dnes idú v našich šľapajach a školský neporiadok si plnia vzorovo :-).

Oficiálnu časť vystriedala zábava. Fantázii sa medze nekládli. Napadlo by vám niekedy, že v Košiciach na Čordákovej ulici sa budú konať zimné olympijské hry? Tak mne určite nie. Ale stalo sa! Zástupcovia krajín predviedli svoj talent v „nebezpečných“ športových disciplínach. Svoj talent neskôr predviedli aj lekári na pohotovosti, ktorí mali plné ruky práce s končatinami nádejných športovcov.

Ako čas plynul, zábava gradovala. No a aký by to bol večer bez kráľa a kráľovnej plesu? Dôkladné očko učiteľskej poroty rozhodlo, že biela skladaná sukňa Veroniky Rendekovej je hodná kráľovnej večera. Za kráľa bol korunovaný šarmantný Robo Klein, ktorý sa pohodlne usadil na svojom tróne. Nie však nadtľho. Spolu s kráľovnou si zatancovali tradičný kráľovský valčík.

Diskotéka bola už v plnom prúde, keď prišla čerešnička na torte. Tombola! Zaujímavé, ale v prvom rade veľmi „potrebné“ darčeky potešili každého výhercu. Najviac sa však tešil výherca prvej ceny, pretože ňou bola čerstvá voňavá pizza.

Poslednú bodku za imatrikulačným večierkom, ktorý trval do „neskorých večerných hodín“ (22:30), urobili naši parketoví levi. Dostali priestor ukázať, ako im to ide s metlou v ruke a upratali celú školskú jedáleň. Za čo im, samozrejme, ďakujeme!

Na záver mi neostáva nič iné len zhodnotiť „imatrikulačku“. Myslím, že do

nepísanej školskej kroniky sa zapiše ako Večer spomienok. Je to za nami. Niečo sa končí a niečo sa začína. Už teraz sme zvedaví, čo pripravia budúci tretiaci. Naše redaktorské očko si na nich posvieti. Budú to mať veľmi ťažké, ak budú chcieť prekonať imatrikulačku v štýle 70-tych rokov. Veľa šťastia!

>>Kačenka<<

MODLITBA: Pane, vďaka za túto vôňu, ktorou naplňuješ naše životy. Vďaka za našu lásku, za gestá, slová i ticho, ktoré o nej hovoria. Daj, aby sa každodenne jeden pre druhého stávali vôňou.

Neubránili sme sa slzám !

Všetci, ktorí sme sa rozhodli s úmyslom čírym ako horská studnička zavinšovať a snáď aj rozveseliť nekonečné vrásky na tvárach deduškov a babičiek, ktorých osud zaviedol do Geriatrického ústavu sv. Lukáša v Košiciach, sme do projektu benefičný týždeň vstupovali s veľkým elánom. Zaspievame, zahráme pripravené scény, trošku zaimprovizujeme a s výborným pocitom na srdci sa odoberieme domov, kde budeme ešte tak hodinu rozmýšľať o tom, akí sme skvelí.

Dobré skutky robiť treba. Satisfakcia primeraná za dar nášho života vyznie dobre pre nás samotných a vždy sme radi, ak sa chýr o takomto našom čine dostane aj na verejnosť. Pochvaly sa sypú a my len s letným úsmevom na vyčerpanej tvári odpovedáme na nemé otázky : „Musel som to spraviť. Bola to hračka. Ďakujem.“ Samozrejme, pri dobrom skutku nemôžete na niečo také ani len pomyslieť. Udalosti musia za sebou nasledovať tak rýchlo, aby ste na výsady, výhody a možné benefity z vášho činu nemohli myslieť viac ako stotinu sekundy.

Možno času na úvahy podobného typu bolo príliš veľa. Možno radosťou zo života nabití mladí ľudia priveľmi rýchlo sa pustili do veľkého sústa chleba. Ak som čakal, že najviac jedno dievčatko vyroní slzičku za starčeka, ktorý o pár dní prepustí miesto inému pacientovi alebo že starká, ktorá si s nami zaspieva vianočnú pesničku, vyvolá slzy radosti u niekoľkých citlivejších jednotlivcov, mýlil som sa. Slz bolo viac ako pri scéne, keď DiCaprio umiera vo vodách studeného Atlantiku s vyznaním lásky na srieňou pokrytých perách pre svoju milovanú Kate Winslet.

Milá sestrička, ktorá nás hneď pri vchode privítala so slovami: „Sme radi, že ste tu,“ nás zaviedla na najvyššie poschodie, kde sme si zložili veci a pripravili sa na naše miniatúrne vystúpenie. Stropy v budove nedovoľovali zaradiť moje tanečné číslo, tak som sa hneď ujal fotoaparátu a búrlivo rozžhaval blesk v nádeji, že sa mi podarí nejaký dobrý kúsok a budem aspoň trošku užitočný. Prvé vinše sme rozdali na spoločnej chodbe, kde sa zhromaždili pacienti, ktorí boli ešte mobilní. Tu som si uvedomil, že to nebude také ružové, ako sa nám zdalo. Pri zachytávaní scény, ako sa spolužiačka nadychuje a chystá zo svojho hrdla vylúdiť dokonalý tón, zazriem v hľadáčiku svojho rok a pol mŕtveho starého otca. Fantázia začne pracovať v tej najnevhodnejšej chvíli a starkého až po krk prikrytého v deke zamieňam za svoju rodinu. Prvá slza. Predzvesť ďalších.

Vzhľadom na náš počet sa presúvame na vyššie poschodie strediska

Miluj druhého práve preto, že je iný ako ty.

schodišťom. Od stien sa odráža živá vrava, každý diskutuje o tom, čo práve videl, aké má z toho pocity. Entuziazmu neubúda. Pred vchodom na chodbu nás sestra Terezka, tá istá sestrička, ktorá nás vítala pri našom príchode, oboznamuje s klientelou tohto poschodia: „Pacienti na tomto poschodí sú ľudia tesne pred smrťou. Veľmi často sa nám stáva, že nám tu zomierajú. Je to bežné, sú veľmi starí a chorí.“

So skupinkou speváčok sa vyberáme ku prvej posteli. Vynovený interiér nás príjemne stimuluje, tlmené farby na stenách vyvolávajú v našej duši pokoj. „Ideálne miesto pre liečbu,“ pomyslel som si. Vojdeme do izby. Za posteľou sedí postaršia pani, ktorá sa na nás láskavo pozrie a jednou rukou pokynie, aby sme vošli. Tou druhou láskyplne hladí zvráskavenú ruku pani ešte staršej ako je ona sama, ktorá s ústami dokorán otvorenými a očami neprítomnými v tej istej dimenzii ako my čosi usilovne študuje na stene. Dievčatá začnú spievať. S neistými pocitmi dokončia skladbu, zaželiajú šťastné a veselé a poberú sa von z izby. Na chodbe stretnú priateľov, ľudí v dosť podobnom citovom rozpoložení. Dve dievčatá plačú, s očami červenými ako po nočnom žúrení nabierajú odvahu na ďalšie kolo. Takto sme postupne koledami a višňami vyzametalí každý kút ústavu. Sĺz raz pribúdalo, inokedy ubúdalo, úplná citová jeseň. Na konci sme ešte popriali personálu, všetkým ochotným ľuďom, ktorí sa s láskou starajú o svojich pacientov, veľa zdravia a šťastia pri narábaní so životmi ľudskými a pobrali sme sa domov.

Urobili sme dobrú vec. Aj za cenu vlastnej dezilúzie zo stareckého veku sme dosiahli denný a snáď aj mesačný údel dobrých skutkov daný pre nás na toto obdobie. Morálne a humánne sme sa predurčili na rolu dobrých ľudí zmýšľajúcich aj v prospech iných. Začali sme jednu krásnu tradíciu rozdávanie radosti a veselosti, ktorá na našej škole snáď pretrvá dlhé roky.

>>Rovinka<<

Zahrajme im (sebe) pre radosť

Myšlienku priniesť radosť a smiech na tváre najrôznejších ľudí a pováh sme si už otestovali v geriatrickom centre, kde nám táto skúsenosť pomohla lepšie a hlavne z prvej ruky oboznámiť sa aj s tienistou stránkou nášho života.

Samozrejme, nemohli sme v našom úsilí ustať, a tak sme sa onedlho vybrali spolu so svojimi scénkami, spevom a trošku krkolomným tancom do Detského domova v Košickej Novej Vsi. Chceli sme deckám zábavnou formou prijať najkrajšie sviatky roka. Zároveň sme si chceli, ako správni študenti dokázať, že človek môže mať radosť aj z toho, ak rozdáva úsmev iným, a to dokonca aj vtedy, keď mu ako odmenou nie je ospravedlnenka do školy.

Už z tohto vyplýva, že sme sa stretli po vyučovaní, čo však nijako neubralo ani na kvalite, ani na kvantite nášho umeleckého súboru. Dokonca si myslím, že nás bolo ešte viac ako pri deduškoch a babičkách v domove dôchodcov. Košická Nová Ves je pekne zastrčená časť mesta, kde dostať sa znamená stráviť polhodinu v autobuse natrieskanom školákmi a babičkami, ktoré sa vybrali čo to kúpiť si na trh či do centra. Nič nám však neprekáža, veď sme mladí, vydržíme nemožné. Vystúpime, skontrolujeme stavy umelcov a za našim sprievodcom p.p. H. Čižmárovou sa vyberieme v ústrety ďalšiemu veľkému dobrodružstvu. Asi po desiatich minútach sme uvideli budovu veľmi podobnú našej škole, čiže starú socialistickú kocku budovanú v duchu architektonického nezmyslu, tak typického smeru v staviteľstve po štyridsiatych rokoch. Dve poschodia a otrasná červená. Nič to. Nezáleží na tom, čo vidieť navonok, ale čo skrýva najhlbšie vnútro. To platí tak pre ľudí a ich povahy, ako aj pre budovu domova a jej osadenstvo. Hneď po príchode nás víta jedna z vychovávateľiek a vedie nás schodiskom hore na poschodie, do spoločenskej miestnosti, kde si začneme pripravovať veci na vystúpenie.

Zatiaľ sme zbadali len zopár odvážlivcov, čo nás trošku znepokojovalo. Kde sú všetci? Nakoniec sa na chodbe pred vstupom na naše improvizované javisko zišli pekný hlúčik mladých ľudí naozaj rozmanitých. Od škôlkarov až po stredoškôľakov. Všetci s nevidaným obdivom v očiach očakávali chvíľu, kedy sa budú môcť usadiť a sledovať, kto sa to pred nich prišiel predviesť.

Každou sekundu pribúda nervozita v tanečných, hereckých či hudobných zložkách. Posledné nácviky, dychové skúšky a overovanie dohodnutých krokov v premakaných tanečných kreáciách a pózach. Buuum

S dobrým pocitom na srdci môžem snáď za všetkých povedať, že to bola akcia v celku úspešná. Pomerne malý počet účastníkov, ktorý nás najprv sklamal, vyvážila ich nekonečná hravosť, v niektorých prípadoch hyperaktivita ovenčená detskou nevinnosťou, ktorej ani to najtvrdšie srdce s balíkom cukríkov v ruke nedokáže odolať. Mierny chaos, veľa stresu a výsledné teplo na srdci však stáli za to, aby sme sa vybrali do vnútra samých seba a prekonalí svoj strach.

Tie decká to potrebujú a s nimi aj my. Uvedomiť si, že egoizmus vyšiel z módy ;-)

>>Rovinka<<

Záver vyznieva ako mohutné finále

Obdobie dýchajúce vianočnou atmosférou nabáda ľudí spomenúť si na svojich blízkych. Často nám príde ľúto našich bratov a sestier, ktorí prežívajú trpké chvíle. Aj nám, gymnazistom, sa v dušiach ozvala túžba niekoho urobiť šťastným...

Preto v utorok 19. decembra sme sa rozhodli navštíviť Geriatrické centrum sv. Lukáša v Košiciach, kde sme sa snažili rozdávať radosť. Pripravili sme si krátky vianočný program pozostávajúci z kolied, vinšov, piesní a básní. Vystúpili sme pred starších a vytvorili sme im vianočnú atmosféru. Pracovníci centra nás poprosili, aby sme prišli aj na jednotlivé oddelenia a priniesli trochu potešenia aj imobilným pacientom. Samozrejme, prosbu sme splnili. Ukázalo sa však, že to nebude také ľahké. Tváre plné bolesti a utrpenia, nemé pohľady pacientov hospicu, príbuzní so slzami v očiach. To všetko v nás vyvolávalo zmiešané pocity, ktoré rosili naše oči a zakrývali nám sebeckvú. Avšak odchádzali sme s krásnym pocitom, že sme mohli pohľadiť jemné krídla umierajúcich anjelov.

Popoludnie v stredu 20. decembra, sme venovali obyvateľom detského domova v Košickej Novej Vsi. Okrem vianočného vystúpenia sme predviedli aj scénu s názvom Šesť pätiiek a zamýšľali sme sa nad plameňmi štyroch sviečok. Dvojica chlapcov ukázala svoj talent v hre na gitare a klarinete. Deti sme však najviac pobavili hriešnym tancom. Z detského domova sme odchádzali so zmiešanými pocitmi. Deti sme síce obdarovali malými pozornosťami a trochu im aj spestrili Vianoce, no nevedeli sme im zabezpečiť to najvzácnejšie a najdôležitejšie – rodinu.

21. decembra sme sa svojim vianočným programom predstavili na Arcibiskupskom úrade v Košiciach. Odovzdali sme srdečné pozdravy z nášho gymnázia otcom biskupom i všetkým pracovníkom úradu počas ich posedenia na záver roka. Na pranie otca arcibiskupa sme si spoločne zaspievali pieseň Dobrý pastier sa narodil. Spokojní sme odchádzali, no nie domov, ale k dekanovi Dómu sv. Alžbety, kde sme tiež zakoledovali a zaspievali. On nás za odmenu zobral

na súkromnú prehliadku Kaplnky sv. Michala, kde sme mali možnosť vyskúšať perfektnú akustiku gotickej pamiatky.

Prvý benefičný týždeň v histórii mučeníckeho gymnázia v Košiciach sme uzavreli spoločným stretnutím všetkých „mučeníkov“ pri vianočnom stromčeku. Odovzdali sme si vzájomné prania požehnaných sviatkov a želania úspešného roka 2007.

>>Pavol Kacvinský<<

(Zamyslenie)⁴

Dnešný svet ide ruka v ruku s technickým vývojom. Veda napreduje a život človeka sa stáva rýchlym a hektickým. Premárnené dôkazy lásky, zanedbané prejavy pozornosti nemôžeme dobehnúť. Čas je neúprosný a zostáva len to, čo sme vyjadrili či darovali. Aj keď je život stále v pohybe, nemusíme preto zabúdať, že v ňom ide hlavne o ľudské šťastie. A práve adventné obdobie, ktoré sa s nami rozlúčilo pred niekoľkými mesiacmi, bolo vhodné na to, aby sme sa zastavili a zamysleli nad svojim životom.

Preto sa naše gymnázium snažilo ponúknuť plnohodnotné prežitie adventného obdobia. Naše pozvanie prijali populárni a známi ľudia, ktorí nám porozprávali o svojich životných cestách.

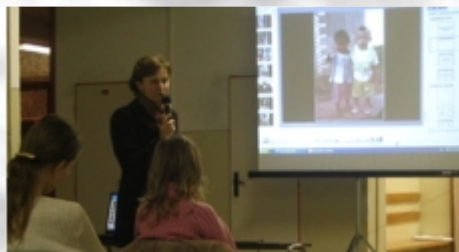
Rekapitulácia:

1. Okultizmus a mágia z kresťanského pohľadu

Zaujímavá téma, príjemná atmosféra, zvedavé otázky a veľa účastníkov. Takto by sme mohli v krátkosti charakterizovať prvú zo štyroch adventných besied, uskutočnenú na pôde Gymnázia sv. košických mučeníkov 3. decembra 2006. Okultizmus a mágiu z kresťanského pohľadu prítomným priblížil Pavol Hucik (kňaz).

2. Tretí svet očami doktora - dobrovoľníka

Pre ľudí 21. storočia sú lieky samozrejmosťou. No sú aj krajiny, v ktorých ľudia musia prekonávať obrovské vzdialenosti kvôli „obyčajnému“ acylpyrínu. Pre Európana sú ochorenia či drobné choroby banálne, ale ľudia v Afrike alebo v Ázii na nich umierajú.

Takéto a mnohé iné úskalia spojené s pomocou ľuďom v najmenej rozvinutých krajinách musia riešiť „bieli doktori“ a dobrovoľníci. Jednou takou dobrovoľníčkou je aj doktorka Sečková, ktorá sa s nami v piatkový večer, 8. decembra 2006, podelila o svoje dojmy a zážitky. S oduševnením rozprávala o projektoch v Sudáne, Kambodži, kde pôsobila ako doktorka, ošetrovateľka a pre mnohé deti aj ako dočasná mama.

3. Spomienky a vyznania

17. decembra 2006 sa o príjemnú atmosféru a o dobrú predvianočnú náladu na pôde nášho gymnázia postaral sympatický operný spevák Peter Dvorský, riaditeľ opery Štátneho divadla v Košiciach. Zaspomínal si na detské časy, svoje prvé úspechy a na konci pridal aj pieseň Búvaj dieťa krásne. Víkendové popoludnie strávené so známou umeleckou osobnosťou zostane nadhlo v mysliach prítomných.

4. Závislosť na alkohole: ako ju liečime a ako jej predchádzať

Alkohol patrí medzi najzákernejšie drogy, pretože sa človeka zmocňuje nebadane, krok za krokom. Ktosi povedal: „Prestať piť je to najľahšie na svete. Sám som to vyskúšal najmenej stokrát...“ Prestať piť je skutočne veľmi jednoduché, no nezačať znovu, je ťažšie. O závislosti na alkohole i o tom, ako ju liečime a ako jej predchádzame, porozprávala prítomným 22. decembra 2006 psychiatricka MUDr. Katarína Varechová.

Nielen advent, ale aj každý obyčajný deň nám prináša novú šancu byť lepši, spraviť niekomu radosť, niekomu pomôcť, žiť tak, aby nám niekto večer poďakoval, že sme, že existujeme...

>>Kačenka<<

Hor sa do snehu!!!

Február. Jarné prázdniny. Sladké ničnerobenie. No nám, prvákom, to nestačilo. Predĺžili sme si preto prázdniny o ďalší týždeň. Spolu s niekoľkými druhákmi sme si to namierili do obce Vernár... a „lyžiarak“ sa mohol začať!

V prvom rade bolo nutné zvyknúť si na tunajšie ubytovacie podmienky. Klasiku každodenného vstávania sme zamenili za budíček našich učiteľov.

Každý deň nás hneď po raňajkách autobus zaviezol na svah pokrytý bielučkým snehom, o ktorom sa nám v Košiciach mohlo len snívať.

Prvý deň nás naši (m)učitelia zasvätili do teórie lyžovania a potom nasledovala tvrdá, mnohokrát bolestná, prax. Boli sme rozdelení do troch skupín (neskôr štyroch) – pričom v prvej boli najlepši, v strednej priemerní, no a napokon v poslednej tí, ktorí na lyžiach ešte nikdy nestáli.

Pokroky v lyžovaní sa snažila dosiahnuť každá skupina. Povzbudení inštruktormi, spolužiakmi i sladko voňavým čajom sme si všetci uvedomovali, že ak sa chceme vrátiť domov celí, lenivosť a strach musia zostať na izbách nášho nového domova.

Zemskú príťažlivosť si vyskúšala hlavne tretia skupina. Boli to veselé i neveselé pády. Ich počet sa ku koncu rýchlo znižoval, mnohí zaznamenali „kariérny“ postup do lepších skupín. Príjemným zakončením dňa boli vopred každou skupinkou chystané programy a, samozrejme, nemohli chýbať ani diskotéky.

Ani sme sa nenazdali a zájazd sa začal chýliť ku koncu. Naše lyžiarske schopnosti sme si mohli otestovať v súťažnom slalome. Za výkony niektorých spolužiakov by sa určite nemusela hanbiť ani Veronika Zuzulová.

Posledná večera, posledný program, tradičné vyhodnotenie poriadku na izbách, ktoré prekvapujúco zvládli chalani lepšie ako dievčatá.

Lyžiarak za sebou pomaly zatváral dvere. Bolo nám smutno, že sa všetko končí, ale zároveň sme sa už tešili na našich blízkych a „sweet home“.

A aby som nezabudla, vďaka patrí našim pedagógom a inštruktorm, ktorí sa nám venovali celý čas a dokázali aj z nás, nelyžiarov, urobiť aspoň lyžiarov priemerných....

Vivat Vernár! Vivat lyžiarsky zájazd!

>>Vepa<<

Večer zábavy a tanca

Nastal dlho očakávaný deň „D“. Mnohí z nás netrepežlivo čakali na výnimočnú plesovú noc.

Všetky „baby“ sa už od rána usilovne pripravovali... Veď uznajte sami, že príprava nie je jednoduchá. Vlasy, oči, tvár, šaty, módne doplnky a...(o chôdzi na 10 cm ihličkách radšej ani nehovorím). Všetko musí byť perfektné.

Nielen premena zo „škaredého káčatka“ na krásnu labuť dá zabrat, ale aj „riffový frajer“ sa musí zmeniť na galantného mladého pána. A tak o zaplnenie činností na sobotňajší deň nebolo núdze.

0. ročník plesu Gymnázia sv. košických mučeníkov sa konal v starej známej jedálni. Keď si predstavíte slávnostný vstup do skvostne vyzdobenej plesovej sály, cítite sa ako vo sne. Alebo lepšie povedané ako v Národnom divadle v Bratislave. Takéto dojmy v nás zanechal príchod do zmenenej, deň predtým ešte stereotypnej, jedálne.

Takže nielen my (princezné a princovia) v noblesných šatách a oblekoch sme zažili zmeny. Najviditeľnejšie sa ligotala naša dočasná „plesová sála.“

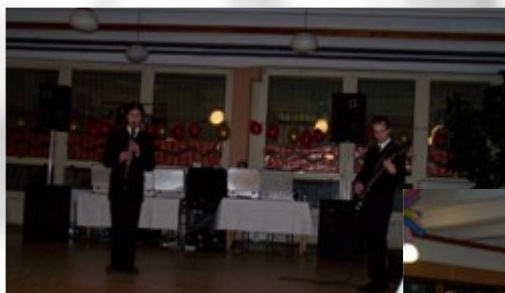
Ples otvorila absolventka nášho gymnázia Katka Porvazníková. Spolu so svojim elegantným tanečníkom ohúrlili ladnými pohybmi všetkých prítomných. Nechýbali ani rezké ľudové tance v podaní nášho študenta - nováčika na našej škole - Dávida Nováka. Keď bola nálada v plnom prúde, nedali sa zahanbiť ani naši terajší štvrtáci, ktorí nám dokázali, že sa do hudby fakt rozumejú.

Ďalšie neočakávané vystúpenie predviedol aj náš pán profesor telesnej výchovy Mgr. Matej Gardoš (viacnásobný majster Slovenska v zápasení). Svojou obratnosťou prekvapil všetkých. Nebezpečné a pritom bravúrne kúsky, ktoré predvádzal s nezvyčajnou ľahkosťou, nám vyrazili dych.

Potom sa už o hudbu a program tanečného večera postaral ako vždy náš skvelý DJ. Aj na tejto akcii vystriedal všetky štýly: od cigánskych pesničiek až po najnovšie hity. Keď už nočná hodinka pokročila a každému sa už tak trochu chcelo odísť do ríše snov, začali „piesne nášho mláďa.“

Po odovzdaní tombolových cien najväčším šťastlivcom, sme si starostlivo naplnili žalúdky a pokračovalo sa v neviazanej zábave. Nedali sa zahanbiť ani naši rodičia a učitelia. Na parkete predviedli chvályhodné tanečné výkony. Hoci sa už ples pomaly končil, posledné piesne tancoval každý. Svoje sme si užívali chvíle búrlivej

noci a nevnímali sme čas. Každý začiatok má však aj svoj koniec. Myslím, že všetci, čo ostali doma, môžu ľutovať, pretože ples je jedinečná možnosť na nadviazanie a utuženie vzťahov počas večera. A to 0. ročník plesu Gymnázia sv. košických mučeníkov jednoznačne potvrdil.

>>Bodka<<

TICHÝ ZABIJAK

Zákon číslo 377/2004 Zbierky zákonov o ochrane nefajčiarov – zákaz predaja cigariet osobám mladším ako 18 rokov. Možná maximálna výška pokuty – 200 tisíc korún. Každý dospelý, svojprávnny, rozumný (či nerozumný) človek si je do istej miery strojcom svojho vlastného života. Zodpovedá za každú vec, ktorú spraví či nespraví. Poctivo chodí do zamestnania, platí dane, šatí, stravuje svoje potomstvo, miluje svoju polovičku viac ako čokoľvek iné na svete... Vedomí si toho, že sa pod jeho rukami buď premelú milióny korún od dôchodcov, že jeho podpisom dokáže uzavrieť jednu kapitolu života svojho zamestnanca, vykonáva svoje povolanie. Podľa výskumov je u mladých ľudí vo veku od 14 – 17 rokov stále populárnejším fenomén fajčenia. Veková skupina, ktorá by ohrozovaná škodlivými účinkami nikotínu vlastne ani nemala byť, pretože jej to zákon neumožňuje, sa k cigaretám dostáva čoraz ľahšie. Predavača v obchode nezaujíma, že ten výrastok, ktorému sa na brade už zachytáva nejaké to páperie, pravdepodobne tých magických 18 ešte mať nebude. Business. Chlapec je len článkom reťazca veľkej konzumnej spoločnosti, ktorá je každým jeho potiahnutím o korunku bohatšia. Podporovaná médiami, televíznymi hviezdami, športom, dostáva sa biela ľahučka ako sneh, s jasne žltým filtrom, jemne a asymetricky ju rozdeľujúc, na výslnie naša cigareta.

Ak som uviedol, že každý dospelý je zodpovedný nielen za seba, ale aj za iných, trochu to poopravím – áno, zodpovedný je aj za druhých. Na druhej strane, 75 Sk za dlhé červené nie je málo, hmm ? Tak, nech sa páči, mladý(á) pán(slečna). A prajem príjemné zanášanie pľúc :-).

Fajčenie neplnoletých je VÁŽNY celospoločenský a globálny problém. Na jeho riešení by sa od výrobcov cigariet, distribútorov, predavačov, učiteľov, rodičov, upratovačku v Technickom múzeu až po generálneho tajomníka výboru pre klonovanie rotwajlerov v KĽDR mali venovať všetci.

Jedno čo ma mrzí je, že zo mňa asi nikdy nebude na rohu ulice drsný frajer, ktorému sa medzi perami ležérne hompáľa cigareta. Frajer, ktorý si neskôr nebude musieť dať vyoperovať hlasivky, pľúca, prostatu. Nebude si musieť dať vybieliť nechty, nalakovať nechty, no a v neposlednom rade, v 25-tke si na verejnom cintoríne v Košiciach nebude musieť vybrať nejakú peknú scenériu. Ach, škoda.

>>Rovinka<<

Náš nový hosť

Prišiel...nikto nevie odkiaľ a ani to, ako dlho sa u nás zdrží. Spočiatku priťahoval len chalanov (a to by ste neverili ako :-)). Zrazu sa po hodine všetci vytratili z triedy a namierili si to k rovnakému cieľu a dosť rýchlym krokom :-). Po nejakom čase náš hosť začal vábiť aj nežnejšie pohlavie a zo dňa na deň nakazil skoro všetkých, dokonca aj učiteľov. Sú však aj učitelia, ktorí si hosťa veľmi neoblúbili. Stále nám kradnú loptičky a potom ich treba naháňať a prosíkať. Ďalší učitelia nás stále upozorňujú, že pri pingpongu trávime veľa času. Namiesto toho by sme sa podľa nich mali učiť. Na to má však každý študent svoju vlastný názor. Tak, drahí učitelia, my sa všetci učíme doma a pochtivo :-). A nesmejte sa, keď čítate túto vetu! Pre každého znamená pojem učenie niečo iné.

Myslím, že pri pingpongu treba vyzdvihnúť jednu vec. Nie všetci hráči majú rakety, preto niektorí používajú mištičky spod kvetináčov, veľmi obľúbené sú aj učebnice. A opäť poznámka pre učiteľov: Nemáte sa prečo hnevať, aspoň na niečo budú využité, ak už neplnia prvotnú úlohu :-). A kto patrí medzi najlepších hráčov? Takých je niekoľko. Čo vám budem hovoriť, príďte a posúďte sami. Možno to chyť aj vás.

Športu zdar!

>>Miki<<

Hovor, čo cítiš...

Gabriel García Márquez, prozaik a novinár, filmový kritik a scenárista, nositeľ Nobelovej ceny. Narodil sa r. 1928 v mestečku Aratacata v karibskej oblasti Kolumbie. Ako novinár pracoval v Kolumbii, vo Venezuele, na Kube, v USA a v niekoľkých západoeurópskych krajinách.

V súčasnosti je jedným z najvýznamnejších predstaviteľov magického realizmu, a to aj napriek tomu, že jeho tvorba je natoľko rozsiahla, že sa nedá presne vymedziť do určitého žánru.

V roku 1982 dostal Nobelovu cenu za literatúru a peniaze, ktoré obdržal, použil na vytvorenie vlastného denníka El Otro. Dodnes je veľmi dobrým kamarátom Fidela Castra.

Keď mu lekári oznámili, že má rakovinu lymfatických uzlín, utiahol sa z verejného života a rozposlal otvorený list so želaním, aby sa širil ďalej ...

OTVORENÝ LIST GABRIELA GARCÍU MÁRQUEZA

Hovor, čo cítiš.

Pokiaľ by Boh na chvíľu zabudol, že som len bábkou a daroval mi ešte odrobinku života, využil by som ten čas najlepšie, ako len dokážem. Pravdepodobne by som nepovedal všetko, nad čím premýšľam, ale určite by som si premyslel všetko, čo poviem. Hodnotil by som veci nie podľa ceny, ale podľa významu. Spal by som málo a sníval viac, pretože viem, že každú minútu so zatvorenými očami strácame šesťdesiat sekúnd svetla. Šiel by som, keď sa iní zastavujú, budil by som sa, keď iní spia.

Keby mi Boh ešte daroval odrobinku života, jednoducho by som sa obliekol a kráčal k slnku a objavoval by som nielen svoje telo, ale aj svoju dušu. Presviedčal by som ľudí, ako veľmi sa mýlia, ak si myslia, že je nevhodné zamilovať sa, keď je človek starý. Nevedia totiž, že starnú práve preto, lebo utekajú pred láskou.

Dieťaťu by som pripravil krídla, ale dal by som mu ich, až keď sa naučí lietať. Ľuďom vo vyššom veku by som pripomenul, že smrť neprichádza so starobou, ale so zabudnutím či opustenosťou.

Tolko vecí som sa od Vás naučil, ľudia. Naučil som sa, že všetci chcú žiť na vrcholku hory, ale zabúdajú, že naozajstné šťastie sa skrýva v spôsobe, akým naň vystupujeme. Naučil som sa, že keď novorodenec po prvý raz chyť svojou dlaňou palec svojho otca, drží ho už navždy. Naučil som sa, že človek môže pozerat' na druhého zhora iba vtedy, keď mu chce pomôcť, aby sa zodvihol...

Je ešte mnoho vecí, ktoré som sa od Vás mohol naučiť, ale v skutočnosti sa mi veľmi zídu, pretože vo chvíli, keď ma vložia do truhly, nebudem už nažive.

Hovor vždy, čo cítiš a rob, čo myslíš. Keby som vedel, že Ťa dnes posledný raz uvidím spať, silne by som Ťa objal a modlil by som sa k Pánovi, aby mi dovolil byť Tvojím anjelom strážnym. Keby som vedel, že toto sú posledné minúty, v ktorých Ťa vidím, povedal by som : „Milujem Ťa.“ A nepredpokladal by som hlúpo, že o tom predsa vieš.

Vždy je nejaké ráno a život nám vždy dáva možnosť urobiť dobrý skutok, ale pokiaľ sa mýlim a dnešok je všetkým, čo mi ostáva, chcel by som Ti povedať, ako veľmi Ťa milujem a že na Teba nikdy nezabudnem.

Ráno nie je zaručené nikomu. Ani mladému, ani starému. Možnože dnes sa posledný raz pozeráš na tých, ktorých miluješ. Preto sa nezdržuj a urob dnes to, čo môžeš, pretože ak sa ukáže, že sa nedočkáš rána, budeš ľutovať deň, v ktorom si nemal čas na jeden úsmev, na jeden bozk. Budeš ľutovať, že si bol príliš zaujatý na to, aby si im splnil posledné želanie.

Buď vždy nablízku tým, ktorých miluješ, buď na nich dobrý a nájdi si čas, aby si im povedal : „Je mi ťažko. Prepáč. Prosím. Ďakujem...“ a všetky láskavé slová, ktoré poznáš. Nikto si Ťa nebude pamätať za Tvoje utajené myšlienky, preto pros Pána o silu a múdrosť, aby si ich mohol vypovedať. Dokáž svojim priateľom a blízkym, ako veľmi ich potrebuješ.

Tieto slová adresuj komu len chceš. Pokiaľ to neurobíš dnes, ráno bude také ako to včerajšie.

Gabriel García Márquez

„Najvyhl'adávanejší kút na škole?!“

Ak by ste chceli nájsť výhodné a lacné ceny v našom školskom bufete, hľadali by ste márne. Možno práve preto nie je najvyhl'adávanejším miestom na škole, aj keď by to tak malo byť. Školský bufet by mal byť pre študentov príjemným prostredím pre ich voľné chvíle. O našom to zatiaľ povedať (ne)možno...

Zabudli ste si desiatu? Máte chuť na chutnú čokoládu či ovocnú lízanku? Žiaden problém, je tu bufet, ktorý vás čaká s otvorenými dverami, poloprázdny regálmi, no gigantickými cenami! Väčšina študentov, a možno aj učiteľov, sa spolieha práve na bufet, ktorý by mal byť núdzovým útočiskom pre naše hladné žalúdky. Aj keď máme často hlboko do peňaženky, nezomrieme predsa hladom. A hoci aj za posledné, kúpime si malú bábovku „iba“ za 20 Sk. Určite každý z nás by rád uvítal vždy čerstvé a, samozrejme, jedlé pečivo, bagety, obložené chlebíky, jogurty, rôzne druhy minerálnych vôd, sladkosti, žuvačky, teplú čokoládu a... Mnohých by potešilo i šŕavnaté ovocie, veď vitamíny sú dôležitým zdrojom energie pre človeka, hlavne v zimnom období. Je to až také nepochopiteľné?

V poslednom čase sa síce řady pohli a nejaké zmeny v náš prospech sa udiali, ale stále to nie je to pravé orechové. Takže zatiaľ o bohatej ponuke tovaru a o prijateľnejších cenách môžeme len sníváť. Treba podotknúť, že ani otváracie hodiny nie sú najvýhodnejšie. Veď otvoriť bufet v čase, keď nám začína prvá hodina, je viac než provokujúce, hlavne

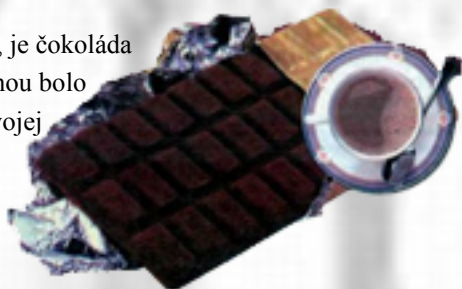

pre naše hladné žalúdky. Ani zatváracie hodiny nie sú pre nás najvyhovujúcejšie. Veď jeho stálou klientelou by sme mali byť práve my, študenti. Lebo keby nebolo nás, nebolo by ani školského bufetu. Čo si myslíte, čaká náš bufet ešte dlhý život?

>>Mima<<

Sladký bozk čokolády

Najčastejším darčekom, ktorým sa ľudia obdarúvajú, je čokoláda v rôznych formách. Ako to s touto zázračnou surovinou bolo a kde sa vlastne zrodila? Takmer počas celej doby svojej tritisícročnej histórie sa čokoláda konzumovala ako drahý nápoj alebo ako liečivá potravina. Dnes pre nás slovo čokoláda označuje skôr sladkú tabuľku, tyčinku alebo čokoládový cukrík.

Horúca čokoláda ako šampanské

Mayovia a Aztékovia obchodovali s vtedy vysoko cenenými kakaovými bôbmi a bohatí, ktorí si mohli dovoliť svoje bohatstvo doslova prepíť, si z kakaových bôbov pripravovali nápoj ochutený korením (oblúbená bola vanilka a čili papričky, používali sa však aj iné druhy korení). Dával im pocit blaha a energiu. Horúca čokoláda sa podávala tak ako dnes šampanské víno, na veľkých svadbách a prostým ľuďom bol tento nápoj zakázaný.

Čokoláda ako liek

Aztékovia učili španielskych kolonizátorov, že čokoláda je zdravá, a keď sa nápoj dostal do Európy, tešil sa tu značnej úcte ako liek. Osobný lekár španielskeho kráľa Filipa II., Francisco Hernandez, odporúčal čokoládu na liečbu horúčky, na ochladenie tela v horúcom počasi a na odstránenie bolesti žalúdka. V roku 1866 sa čokoláda dostala do francúzskeho liekopisu a lekárnici vyvinuli čokoládové pastilky, ktoré predávali kvôli ich schopnosti zlepšovať náladu alebo zažívanie.

Kakaový boh

Mayovia a Aztékovia považovali horúcu čokoládu za čarovný nápoj a zachádzali s ňou s najvyššou úctou. Mayovia mali kakaového boha a čokoládový nápoj sa používal pri mnohých rituáloch. Nevesta a ženich si ho vymieňali pri svadobnom obrade a deti sa často „krstili“ kakaovou vodou.

Priania znalkyne

Dnes je čokoláda kvôli obsahu antioxidantov a látok podporujúcich mozgovú činnosť často propagovaná ako zdravá pochúťka. Asi najväčšia súčasná svetová znalkyňa čokolády Chloé Doutre-Rousselová vyjadruje svoje prianie: „Bola by som rada, keby lekári odporúčali čokoládu - myslím kvalitnú čokoládu s vysokým obsahom kakaa - kvôli jej príjemným, antidepresívnym účinkom, rovnako ako odporúčajú pohár červeného vína na prevenciu srdcových chorôb. Prečo? Pretože, ak ste šťastní, ste silnejší v boji proti chorobe. A ja verím, že pocit šťastia a čokoláda patria k sebe.“

Posledné vločky

Vzduch vlhne,
posledné vločky snehu sa topia
v dlaniach,
stekajú po mojej tvári.
Chlad pretavuje srdce a roztápa
i najťažšie spomienky.
Nepokoj...
V diaľke počuť smiech.
To narcisy, tulipány a frézie hľadia
s vďakou na slnko,
túžiace podobať sa mu aspoň farbou.
Stále zima...

Otázka?!

Pýtam sa:

„Koľko šťastia treba zjesť,
aby sa môj život dal zniesť?“

Odpovedáš?

Ale kdeže!

Mlčky ukazuješ otvorenú dlaň.

Počkaj!

Veď... tá dlaň je moja!

Každé zasiaté semienko šťastia vzklíči
v dlani druhého človeka.

Voňavý kvet s farbou pomarančového
džúsu.

Mám prázdne ruky?

Hádam neodnášam hľuzy šťastia všetkým?

Len v šťastnej tvári človeka nachádzame
vlastné šťastie.

Tak sa teda pýtam:

„Koľko šťastia treba vnieť,
aby sa tvoj život dal zniesť?“

Sadiť šťastie v srdci človeka znamená
neustále

pripravovať dobrú pôdu vo vlastnom srdci.

A napokon...

...prekvítať vôňou lásky.

Dve srdcia zrazu vykvitnuté pre seba.

>>Veronika Pavlovská<<

Je už príliš neskoro!

Zabudol som ti poďakovať;
za dni strávené v tvojej blízkosti,
za noci, keď si spala v mojom náručí,
za tlkot srdca v krásnej tichosti,
za jemnosť, ktorej sa tak rád priučím,
za slová, keď ma svet kruto odsúdil,
za pokoj, čo ti z tváre stále zažiaril,
za pochopenie chýb, ktoré som urobil,
za tvoju lásku, ktorou mi celý svet zažiaril.

O odpustenie teraz žiadam;
keď nehu som ti zabudol poskytnúť,
keď som city k tebe nechcel prejavíť,
keď som nemal čas ťa k sebe privinúť,
keď som lásku neopätoval a bozky nevrátil,
keď líce ani dlaň som tvoje nepohladil,
keď som život nielen kvôli tebe žil.

Vďaka ti patrí;
za pohľad tvojich nebeských očí,
za jemnú rúčku, ktorú som pevne vzal,
za tvár, ktorá vylieči bôle, keď zrak ju zočí,
za teba – dar, ktorý môjmu životu zmysel dal.

Odpusť, prosím; keď som ti toto všetko
nepovedal, ale osud mi ťa navždy vzal.

Je už príliš neskoro!

Daj nám, prosím, Pane

viac lásky, aby sme zmenili svet,
viac dobra, aby sme obdarúvali svet,
viac radosti, aby sme rozveselili svet,
viac nehy, aby sme neznenávideli svet,
viac krásy, aby sme ozdobili svet,
viac zdravia, aby sme vyliečili svet,
viac nádeje, aby sme posilnili svet,
viac svetla, aby sme rozžiarili svet,
viac múdrosti, aby sme pochopili svet,
viac ticha, aby sme počúvali svet,
viac spravodlivosti, aby sme neodsúdili svet,
viac pokoja, aby sme zmierili svet
a viac viery, aby sme posvätili svet.

>>Pavol Kacvinský <<

Štart

Popolvár

môj ufúľaný Popolvár
putuje v tvojom
vrecku ...
ráta dni, kým
ty spíš a ja ...
... meriam
intenzitu hviezdneho
žiarenia v твоich očiach ...

si krásny
pijem len čistú vodu
vynikne pri nej
chuť tvojej lásky
a keď prší vtedy
ti najviac verím

Už nie som
jediná
z rieky vytiahnutá
z rieky, kde bábiky
maľovali farebnými
ceruzkami
moje sny
z rieky vytiahnutá
a prúd má predsa
stále ťahá ...
... VPRED

Mám nový pohľad
no starý pocit
Niekto tam
vzadu kričí
Bež !!!

A tak
neprestávam
Včera som
si rozbila
kolienko
Nebol tam nik,
kto by mi ho
pofúkal

Dnes stojím zase
na vlastných
Už ma naučili,
že včerajšok,
to bola len
nehoda ...

Mám nový pohľad
aj nový POCIT
A tak
neprestávam
začínať každý
deň
na ŠTARTE.

>>Iveta Tomaschová<<
(Yvette - zoe)

Vedeli ste,

- ... že je nemožné dotknúť sa jazykom vlastného lakt'a?
- ... že keď sa vám silno kýchne, môžete si zlomiť rebrá?
- ... že keď sa pokúšate potlačiť kýchnutie, môžu vám žilky v hlave a v krku prasknúť a môžete zomrieť?
- ... že keď sa pokúsite pri kýchaní mať otvorené oči, môžu vám až vyskočiť z jamôk?
- ... že prasatá sú telesne stavané tak, že nemôžu pozeráť smerom na oblohu?
- ... že 50% svetového obyvateľstva ešte nikdy netelefonovalo, ani nebolo volané telefónom?
- ... že potkany a kone nie sú schopné sa povracať?
- ... že zapaľovač bol vynájdený skôr ako zápalka?
- ... že kvákanie kačky nevyvoláva ozvenu a nikto nevie prečo?
- ... že počas celého života v spánku každý zje priemerne 70 kusov hmyzu a 10 pavúkov? (fíha!)
- ... že moč svietilkuje pod čiernym svetlom?
- ... že tak ako odtlačky prstov je aj odtlačok jazyka jedinečný u každého človeka?
- ... že krokodíl nemôže vyplaziť jazyk?
- ... že srdce krevety je umiestnené v jej hlave?
- ... že podľa štúdie urobenej na 200-tisíc pštrosoch v priebehu 80-tich rokov ani jeden nestrčil hlavu do piesku?
- ... že 75% všetkých ľudí, ktorí toto čítajú, sa bude pokúšať olízať si vlastný lakeť?

>>Miki<<

16 dôvodov, prečo je lepšie byť chlapcom (možno):

1. Na päť dní dovolenky potrebuješ maximálne jeden kufor.
2. Rady pred pánskymi záchodmi sú kratšie minimálne o 80%.
3. Nemusíš pri sebe všade nosiť kabelku.
4. Tvoje priezvisko ti zostane až do smrti.
5. Môžeš sa osprchovať a vypadnúť z domu za desať minút.
6. Keď máš 34 a si stále slobodný, ľudom to väčšinou ujde.
7. Všetko na tvojej tvári môže zostať v prírodnej farbe.
8. Môžeš byť prezidentom.
9. Všetko vyžehliš obyčajnou kvetinou.
10. Môžeš si dovoliť zmoknúť v bielej košeli.
11. Stačí ti súčasne vlastniť iba tri páry topánok.
12. Nikto neprestane rozprávať sprostý vtip iba preto, že vojdeš do miestnosti.
13. Môžeš obdivovať Clinta Eastwooda, bez toho, aby si sa snažil vyzeráť ako on a trápiť sa preto hladom.
14. Šedivé vlasy a vrásky ti pridávajú na výraze.
15. Máš výhradné právo na diaľkové ovládanie televízie.
16. Nemusíš predstierať úpravu make-up, keď sa ti chce iba na toaletu.

>>Miki<<

TU SÚ FTIPY :-)

Policajt pokutuje na ulici motoristu, ktorý nesprávne zabočil. Na blok si žiada podpis pokutovaného. Ten je však analfabet a namiesto podpisu napíše na potvrdenku tri krížiky.

„Ty idiot“ –skriekne policajt– „nie moje meno, tvoje!“

Spitý mravec sa preberie z opice. Otvorí oči a zistí, že leží na tanku. Poškrabe si hlavu a povie: „Keď sa ožeriem, hocijakú kravinu dovlečiem domov“.

„Drahá moja, viem, že mi nebudeš veriť, ale túto polievku som upiekol celkom sám...“

„Kruh sa uzatvára, ale mňa to netrápi“, povedalo avantgardné kružidlo a ďalej rysovalo štvorce.

Dva princípy zdravého života od popredného slovenského psychiatra:

- 1) Nelám si hlavu nad maličkosťami
- 2) Všetko sú maličkosti.

Je zaujímavé, že ostrí chlapi mávajú tupé tváre.

>>Veverička<<

VÝROKY UČITEĽOV

1. Taký tichý chlapec. Dobrý muž z vás bude.
2. (spôsob sledovania hokeja) „Ja len počúvam v rádiu, a keď je gól, tak si zapnem televízor.“
3. Dajte si päť alebo šesť výkričníkov, podľa stupňa sklerózy.
4. Paľo, vy čo sa tam zobliekate?
5. Počúvajte tu! ... Tak má vyzerat' ticho.
6. Chlapci, prídete ma oliať? By ste sa potešili, keby ste si mohli tak zgustnúť.
7. Vám treba osobitnú búdku, aby ste pozerali dopredu.
8. Roman, čo sa stalo? Očko sa spustilo?
9. Najnenápadnejšia vec v triede je tabuľa. Cez prestávky ani cez hodinu si ju nikto nevšima.
10. Aký je pot, keď sa olizneš?

VÝROKY ŽIAKOV

1. Tie kockaté zátvorky sú tak šikmo?
2. Keď ste ma na začiatku presádzali, ako som mohla stihnúť napísať si meno?
3. Tam niekoho vraždia! Ticho! Budeme svedkovia na súde!
4. (učiteľovi) „Neotravuj!“
5. Predný mozog riadi pohyb čelových lalokov.
6. Galaktóza sa nachádza vo vesmíre.
7. Celozrný vitamín.
8. To je toto, dačo, že...
9. Jozef Mak sa narodil ako sirota.
10. (na atletickej súťaži) „Pán učiteľ, takže ja mám ísť v tomto pásiku? ~

>>Ex-študent Štefko<<

Neodháňajte motýľa

Človek zašepkal: „Bože, prosím, hovor ku mne!“ a slávik zaspieval, ale človek ho nepočul.

A znova sa rozkričal: „Bože, prosím, prehovor ku mne!“ a hrom zaburácal na oblohe, ale človek mu nenačúval.

Potom sa rozhladol okolo a prosil: „Bože, daj, aby som Ťa mohol vidieť!“ a hviezdy zažiarili jasnejšie, ale človek si ich nevšimal.

Nakoniec s veľkým smútkom prosil človek ešte raz svojho Boha: „Dotkni sa ma, Bože, daj mi vedieť, že si tu!“ A Boh zhladol dolu a dotkol sa jeho ramena, ale človek striasol motýľa zo svojho pleca a smutne odišiel...

>>Miki<<

Usmej sa na život

- * Usmej sa na život, ktorý sa zjaví, rastie a vždy je tak veľmi bohatý na prekvapenia a novinky.
- * Usmej sa na poéziu, ktorá ti spieva v srdci, aby ťa nadchla pre hľadanie nekonečných priestorov.
- * Usmej sa na svoje dnes, ktoré je tak svieže a čisté, nedotknuté zubom času.
- * Usmej sa na žlté poľné kvety a ružové pupence, ktoré objímajú ploty pri cestách.
- * Usmej sa na štebotajúcich vrbcov, ktorí v záhrade poskakujú z konára na konár.
- * Usmej sa na tvorivú námahu vedca, ktorý hľba v tajomnom vnútri prírody.
- * Usmej sa na pot toho, kto dlátom vyvádza z chladného vnútra kameňa žiariacu tvár dieťaťa.
- * Usmej sa na vietor, ktorý ťa kolíše a ako darček ti prináša povznášajúcu vôňu blízkych a ďalekých polí.
- * Usmej sa na slnko, ktoré sa ešte neunavilo neustálym dávaním kaskády svetla a tepla.
- * Usmej sa na svoju námahu, cez ktorú sa chceš stať novým človekom.
- * Usmej sa na steny múrov, ktoré spadli, aby umožnili spojenie so susedom.

Quo Vadis

študentský nezávislý časopis

Šéfredaktorka:

Michaela Šimeková 3.A

Zástupca:

Michal Rovinský 4.B

Redakcia:

Katarína Blašková 3.A

Veronika Rendeková 3.B

Zuzana Sobotková 1.A

Miroslava Zátorská 1.A

Veronika Pálová 1.A

Iveta Tomaschová 4.A

Prispievatelia:

Pavol Kacvinský 4.B

Veronika Pavlovská 4.A

Danka Tometzová EX

Štefan Kyšela EX

Grafická úprava:

Juraj Kráľ 4.A

Webdesign:

Mgr. Ivana Prónyaiová

Zodpovedná pani profesorka:

PaedDr. Helena Čižmárová

The background of the entire image is a close-up of sand with three distinct footprints. One footprint is at the top, another is in the middle-right, and a third, larger one is at the bottom. The footprints are slightly indented into the sand, showing the texture of the sole of a shoe.

www.gkmke.sk

Čordáková 50, Košice